

Su Samurunun Gizli Hazinesi

Ebru Mina TOMURCUK

Su Samurunun Gizli Hazinesi

Ebru Mina TOMURCUK

Ollie adlı su samuru nehrin kıyısındaki sıcak bir yuvada yaşıyordu. Tüyleri pürüzsüz ve çikolata kahvesi rengindeydi, karnı ise bir bulut kadar krem rengiydi. Soluk yeşil kayışlı küçük bir saz çantası taşıyordu. Her sabah Ollie serin suya dalıp keşfe çıkardı. Parlak taşlar ve pürüzsüz deniz kabukları bulmayı severdi, ama hep daha büyük bir şeyin hayalini kurardı.

Güneşli bir gün Ollie nehrin derinliklerinde karanlık bir şekil fark etti. Çamura yarı gömülmüş bir kutuya benziyordu. Koyu renk gözleri merakla kocaman açıldı. Derin bir nefes aldı ve aşağı, aşağı, aşağı yüzdü. Su berrak ve sessizdi, bıyıkları heyecanla titriyordu. Bu ne olabilirdi?

Ollie perdeli patileriyle güçlü bir itişle ahşap bir sandığı ortaya çıkardı. Sandığın üzerinde kıvrımlı desenler oyulmuştu ve paslı bir kilit ile kilitlenmişti. Ollie çekti, çekiştirdi ve sonunda kapak gıcırdayarak açıldı. İçeride parıldayan altın paralar görmeyi umuyordu. Ama onun yerine bir yığın eski, sararmış kâğıt buldu. Haritalar!

Ollie'nin yüređi sızladı. "Haritalar mı?" diye mırıldandı. "Hazine olacağını sanmıştım!" Haritaları düz bir kayanın üzerine yaydı ve iç çekti. Haritalarda kıvrımlı dereler, saklı göletler ve hiç duymadığı sulak alanlar gösteriliyordu. Arkadaşı balıkçıl Mara yanına kondu. Mavi-gri tüyleri güneşte parılıyordu. "Ne buldun, Ollie?" diye sordu.

Ollie ona haritaları gösterdi. "Sadece kâğıt," dedi üzgün bir sesle. Mara keskin altın rengi gözleriyle haritalara baktı. "Bunlar sulak alanların haritaları," dedi. "Bu yerlerden bazılarını gökyüzünden gördüm. Gerçekler! Ama çoğu unutulmuş." Ollie'nin bıyıkları dikildi. "Unutulmuş mu? Belki onları bulabiliriz!"

Mara başını salladı. "Yukarıdan yardım edebilirim," dedi, gagasıyla pirinç dürbününe hafifçe vurarak. "Dürbünümle işaret noktalarını bulabilirim." Ollie'nin arkadaşı kurbağa Pip yanlarına zıpladı. Parlak yeşil derisi sarı beneklerle kaplıydı ve kehribar rengi gözleri ışıltı ışıltı. "Bu da ne?" diye sordu, haritaları işaret ederek. "Bir hazine haritası mı?"

Ollie anlattı. Pip heyecanla zıpladı. "Onları takip edelim! Göletleri önce ben test edebilirim!" diye vırakladı. Ollie'nin içinde bir umut kıpırtısı belirdi. Belki haritalar başka tür bir hazineydi. Üç arkadaş ertesi sabah yola çıkmaya karar verdi. Ollie haritaları dikkatlice rulo yapıp saz çantasına koydu. O gece gizli dereler ve saklı yerler hayal etti.

Şafakta yola koyuldular. Mara yükseklerde uçtu, uzun boynu ileriye uzanmıştı. Aşağıya yön tarif ediyordu. "Büyük meşenin yanında sola dön!" diye bağırdı. Ollie nehir boyunca kürek çekti, Pip sırtına binmiş etrafı gözetliyordu. İlk harita onları söğüt dallarından bir perdenin arkasına saklanmış küçük bir dereye götürdü. Ollie dalların arasından geçti ve soluğu kesildi.

Dere berrak ve pırlıl pırlıldı. Uzun sazların ve nilüfer yapraklarının arasından kıvrılıyordu. "Bu harika!" dedi Ollie. Pip aşağı atlayıp suya daldı. "Yüzmek için mükemmel!" diye sevindi. Mara bir dala kondu ve kanatlarını katladı. "Haritada yakınlarda saklı bir gölet olduğu yazıyor," dedi. "Devam edelim."

Dereyi takip ettiler ve sonunda dere sakin bir gölete açıldı. Yusufçuklar suyun üzerinde dans ediyordu ve hava tatlı kokuyordu. "Burayı daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadı Ollie. Pip nilüfer yaprağından nilüfer yaprağına zıplayarak suyu test etti. "Güvenli!" diye seslendi. "Hadi gel!" Ollie gölete kaydı ve serin suyun tüylerine değdiğini hissetti. Kendini bir kâşif gibi hissetti.

Sonraki birkaç gün boyunca daha çok haritayı takip ettiler. Kurdele gibi kıvrılan gizli dereler ve sık çalılıarın arkasına saklanmış göletler buldular. Ollie bitkilerin adlarını ve suyun yollarını öğrendi. Haritaların kenarlarına notlar yazdı. Mara yukarıdan işaret noktalarını fark etti ve Pip her yeni göleti mutlu bir şıpırtıyla test etti. Birlikte koca bir dünya keşfettiler.

Bir akşam sakın bir gölcüğün kıyısında dinlenirken Ollie haritalarına baktı. Artık sadece kâğıt değillerdi. Karalamalar, oklar ve küçük çizimlerle dolmuşlardı. "Bu haritalar altından daha iyi," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü bize paylaşılabileceğimiz yerleri gösteriyorlar." Mara başını salladı. "Bilgi bir hazinedir, Ollie. Ve sen onu buldun."

Nehre döndüklerinde Ollie haritaları diğer hayvanlara gösterdi. Onlara gizli dereleri ve saklı göletleri anlattı. "Hep birlikte keşfe çıkabiliriz!" dedi. Hayvanlar çok sevindi. Geziler planladılar ve sulak alanlar hakkında bilgi edindiler. Ollie gurur duydu. Bir hayal kırıklığını harika bir şeye dönüştürmüştü.

O günden sonra Ollie, Mara ve Pip sık sık sulak alanları keşfettiler. Bildiklerini herkesle paylaştılar. Haritalar nehir dünyasının güvenli ve eğlenceli kalmasına yardımcı oldu. Ollie haritaları her yere saz çantasında taşıdı. En iyi hazinelerin parlak paralar değil, öğrendiğin ve paylaştığın şeyler olduğunu biliyordu.

Bir akşam Ollie nehrin kıyısında oturup gün batımını izledi. Koyu renk gözleri mutlulukla parlıyordu. Sandığı ve ilk başta ne kadar üzgün hissettiğini düşündü. Artık gerçek hazinenin bilgi olduğunu biliyordu. Bu, dünyadaki tüm altından daha değerliydi. Ve bunu paylaşacak arkadaşları vardı.

Yani, eğer bir gün bir hazine sandığı bulursanız, su samuru Ollie'yi hatırlayın. En büyük hazineler her zaman altın değildir. Bazen yeni maceralara götüren haritalardır. Ve öğrendiklerinizi paylaştığınızda hazine büyür. Ollie gülümsedi ve çantasına hafifçe vurdu. Nehirdeki en zengin su samuruydu ve bunu biliyordu.